

A vonal

(a - b - d - e - h - i - k)

(a)

*Nagyon örülni nem szabad.
Nem szoktam.
Szoktam, nem nagyon.
Van valamiféle határ, de
nem én határolok.
Ez meglep.*

(b)

*Egyszer, borozás
közben, valamiképp
egy vonalon próbáltam menni.
Így jutottam B-be. B-hez.
Így jutottam el B-be.
Aztán kacskaringóssá vált szinte*

*minden. Egyszer, fölállva a
kerti asztaltól, a két sorba
csinosan lerakott járó-
lapok közti fugán
igyekeztem végigmenni.
Nevetséges volt, de nem nevettem.*

(d)

*Kifárad a várakozástól.
Nem lát meg valamit.
Nem hallja azt, aki hozzá beszél.
Azt hiszi, odatapadt valami zavaros megoldáshoz.
Hogy bármely megoldás zavaros.
Azért olyan fáradt, mert védekezik.*

(e)

*Van olyan, hogy
semmi se számít.
Fontos dolgok se.
A legfontosabb is semmi.*

Hogy senki
senkire se számít,

úgysem találod,
kár keresni.
Hogy azonnal
másra
mutogatsz, ha
az elmúlásra

gondolsz. Ha eszedbe
jut, hogy már véget
ért, amire vártál,
a Nagy Vacsora, az asztal rég leszedve,
vendég és személyzet
a semmibe hátrál.

(h)

Kicsit fölötte. Mondjuk úgy:
mindenek fölött. Vagy
lépjek le? Mire odaérek, eltűnik.
Elgurul, fölszáll, szétmegy,
szétpuffog. Vagy pedig
hagyjuk ezt?

(i)

Ha szerepel, nem mutat be semmit
abból, amit kijelöltek neki.
Sem magából, és másfelől se mást.
Azt nézi, ahogy kiszakítják onnan,
összeszorított szemmel,
vak figyelemmel.

Az angyalt, ahogy egy szárnycsapással megállítja őt.
Ez így van, épp úgy szerepel, mint mások.
A kora délutáni feszült ébren-alvás szétszakítja.
És milderre ez a forró, tejfehér massa folyik rá.
Fölbred, nézi a falat. Felül az ágyban.
Néz valamit az ájulásban.

(k)

A szomszéd kutyája mormog
pár lépésre tőlem. Néz át a
kerítésen, odaadó nősténykutya-
morgás. Vakkant, de csak
halkan. Aztán hangosabban. Aztán végigfut
a kerten, egy láthatatlan csík mentén.